

“Een Heel Gewoon Mins”

In Memoriam Clazien van den Heuvel – van den Brink (1938-2023)

Clazina van den Brink werd geboren op 31 maart 1938. Dat gebeurde in een klein boerderijtje aan de **Noordenweg** in Voorthuizen. Ze was de jongste dochter van Steven van den Brink en Klasina (Klaasje) van Maanen en had twee broers (Gijs en Wouter) en twee zussen (Aartje en Metje). Clazien maakte als kind de 2e Wereldoorlog mee en kreeg ook nog eens polio. Daardoor liet ze zich echter allerminst tegenhouden.

Op 21 mei 1952 begon Clazien ook met het schrijven van een **dagboek**. Ze schreef trots over haar verantwoordelijkheden als klasse-vertegenwoordigster en over dagelijkse beslommeringen zoals het plukken van korenbloemen voor Metje en het spelen met Metje's pasgeboren zoontje Johan. Ze was ook dolblij met de vele complimenten die ze kreeg voor haar zelfgemaakte kleding, dus het was geen verrassing dat ze niet lang na het afronden van de huishoudschool ging werken als naaister voor kledingzaak Meiling in Putten.

Clazien ontmoette **Aalt van den Heuvel** in 1961. Dat gebeurde op de fiets - en hij probeerde prompt om haar te versieren. Dat lukte, en ze raakten verliefd. Ze trouwden op 26 maart 1965, maar over de trouwerij hing wel een schaduw. Niet lang voor de voltrekking van het huwelijk waren Clazien's beide oudere zussen Aartje en Metje overleden.

Na een sobere plechtigheid gingen ze wonen in Aalt's ouderlijk huis: een boerderij aan de **Akkerweg** in Appel. Hun gezamenlijke huis was hemelsbreed nog geen 2 kilometer verwijderd van het boerderijtje aan de Noorderweg waar Clazien geboren en getogen was. Aan de Akkerweg werden Hans en Lisa geboren.

In 1970 verhuisden ze met zijn viertjes naar een bungalow aan de **Nieuwe Kampstraat** in Voorthuizen, waar al snel Franc werd geboren. Nu was het gezin compleet. Aan de Akkerweg hadden Aalt en Clazien nog veel samengewerkt op de boerderij, maar nu ging Aalt aan de slag bij Denkavit en had Clazien haar handen vol aan het opvoeden van 3 kleine kinderen. Gelukkig had ze in de voorgaande jaren al heel veel kunnen oefenen in het moederschap via het oppassen op neefjes en nichtjes als Johan, Steven en Carla. Daarom konden Hans, Lisa en Franc opgroeien zonder zorgen - Clazien maakte zich die zorgen wel vóór hen.

Ondertussen bleef de **band met de rest van de familie** bijzonder hecht. Zondag was daarbij de vaste kerk- en familiedag. Veel zondag-ochtenden werden doorgebracht op bezoek bij opa & oma Brink aan de Noorderweg, waar ook de rest van de 'Brinken' en de aangetrouwde familie vaak bijeen kwam voor koffie en cake. En in de middag werd er vaak gespeeld en gewandeld in Stroe waar Aalt's moeder inwoonde bij Greet, Gijs en hun drie opgroeiende kinderen; Ab, Han en Henriëtte.

In 1976 stierf Clazien's vader Steven. Om er voor te zorgen dat haar moeder niet alleen achter bleef op de boerderij verhuisde Clazien weer terug naar de **Noordenweg** - en dit keer kwam er een heel gezin met haar mee. Om de boerderij heen was er voor de kinderen volop ruimte om te spelen (of om te harken als je als kind de pech had dat Clazien of oma vonden dat het grind geharkt moest worden). Het oude boerderijtje werd na een aantal jaren echter wel wat krap voor een gezin met drie kinderen EN een oma, dus in 1985 verhuisde Clazien nog één keer...

Het nieuwe adres was aan de **Lage Boeschoterweg** in Garderen. Helaas werd ook deze mijlpaal in Clazien's leven door verlies overschaduwd. Vijf weken na de verhuizing overleed haar geliefde man Aalt plotseling. Het leven stond even stil en Clazien bleef achter als weduwe met drie half volgroeide pubers.

Gesteund door de hele familie en haar sterke geloof sloeg Clazien zich hier dapper doorheen. Het waren moeilijke jaren, maar ondank haar eigen problemen vond ze altijd tijd om zich te bekommeren om anderen. Of het nu ging om mens of dier, Clazien was altijd **zorgzaam en vol mededogen**. Hans en Lisa verlieten na enkele jaren het nest (en op termijn verhuisde oma naar het bejaardentehuis), maar Franc bleef bij Clazien wonen. In de bossen van Boeschoten konden ze allebei 'hun eigen ding doen' en genieten van de rust en de natuur. Hier zou ze uiteindelijk langer wonen dan waar ook - en ze voelde zich er echt thuis.

Aanvankelijk stelde Clazien zich op als de boerin die ze vroeger geweest was. Ze probeerde nog om de wilde natuur die haar omringde onder controle te krijgen. Gaandeweg ging ze echter steeds meer in **harmonie met de natuur** leven - en ze voedde ondertussen diverse generaties Groenendaelers en kippen op. Ook diende zich inmiddels een nieuwe generatie (achter)neefjes en nichtjes aan waar Clazien (oud)tante voor kon spelen. En in 2000 kwam daar nog kleindochter Marijne bij, waar ze apetrots op was. Toen werd 'oppassen' weer een tijdje haar favoriete hobby, waarbij vele prinsessenjurkjes werden gemaakt en sprookjes werden nagespeeld.

Het grootste compliment dat Clazien iemand kon geven was dat hij of zij 'een heel gewoon mins' was. Ze hield intens van mensen en dieren (nou ja, de meeste dan...) Ze liep over van **liefde en zorgzaamheid** voor anderen en zal diep worden gemist.

Clazien leeft nu zonder pijn en zorgen voort in onze herinneringen.

Johannes van den Heuvel; een trotse zoon